

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **MUDr. M. Ľ.**, zastoupený JUDr. Jiřím Rouskem, advokátem se sídlem Dubská 390/4, Teplice, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 3. 2010, č. j. 42 Ca 12/2007 - 77,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Žalobce dne 28. 10. 2006 řídil osobní vozidlo tovární značky Škoda Octavia; přibližně v 16:25 hod. v katastru obce Bílka na silnici č. I/8 při projíždění pravotočivé zatáčky nezvládl na mokrém povrchu vzhledem k rychlosti jízdy řízení, dostal smyk, přejel do protisměru, kde narazil do protijedoucího vozidla tovární značky Suzuki Swift. Celková hmotná škoda byla odhadnuta na 130 000 Kč. Tyto skutečnosti nejsou mezi stranami sporné, neboť žalobce průběh nehody nezpochybnil a svého protiprávního jednání si je vědom. Žalobce ovšem ve správním řízení zpochybňoval posouzení otázky, zda v průběhu výše uvedené dopravní nehody došlo ke zranění spolujezdkyně z protijedoucího vozidla (paní R. S.). Podle zprávy teplické nemocnice, v níž byla ambulantně ošetřena, utrpěla paní R. S. zhmoždění týla hlavy, palce pravé ruky a levé dolní končetiny s předpokládanou délkou léčby 5 dnů. Žalobce byl toho názoru, že se jedná pouze o naražení (byť bolestivé), které nedosahuje intenzity zranění.

Rozhodnutím ze dne 13. 3. 2007, č. j. SČ 146585/PŘ/4907/2006/Rych, Magistrát města Teplice, odbor správních činností - oddělení přestupků, nicméně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních

komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o přestupcích“). Za uvedený přestupek správní orgán I. stupně žalobci v souladu s § 22 odst. 4 zákona o přestupcích uložil pokutu ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Dále byla žalobci podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit správnímu orgánu náhradu nákladů řízení ve výši stanovené vyhláškou Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. na 1 000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že (1) dle tvrzení ošetřujícího lékaře (teplické nemocnice) se nejednalo o zranění, které by vyžadovalo dobu léčení, nýbrž pouze o naražení, které má bolestivý průběh, ale žádné další léčení nevyžaduje; (2) v protijedoucím autě jelo celkem 5 osob, přičemž zraněna byla pouze paní R. S., což samo o sobě svědčí o tom, že se nejednalo o vážnou dopravní nehodu; (3) sama poškozená mu psala po nehodě SMS zprávy, že je v pořádku; (4) je nutné vzít v potaz, že obviněný nepožil alkoholické nápoje a v době dopravní nehody byly špatné povětrnostní podmínky a tma.

Žalovaný však rozhodnutím ze dne 22. 5. 2007, č. j. 214/DS/07/90970/Sur, odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, přičemž za hlavní důkaz považoval předběžnou zprávu pro Policii ČR sepsanou na chirurgické ambulanci nemocnice Teplice, v níž je uvedeno, že R. S. při havárii jako spolujezdkyně utrpěla tato poranění: „*zhmoždění hlavy – obl. týlní, zhmoždění palce PHK, zhmoždění L stehna až kolene. Předpokládaná doba léčení 5 dní*“. Na základě tohoto dokladu došlo podle žalovaného jednoznačně k naplnění skutkové podstaty přestupku dle 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. V tomto ustanovení není přesně specifikováno, na jaké zranění se vztahuje (lehké, těžké), a proto je podle žalovaného zřejmé, že se vztahuje na jakékoliv zranění. Podle § 2 písm. d) vyhlášky č. 32/2001 Sb., o evidenci dopravních nehod, se považuje za lehké zranění jiné než těžké zranění, a to i tehdy, nedojde-li k pracovní neschopnosti.

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, ve které rozvedl svoji argumentaci o nesprávné právní kvalifikaci újmy způsobené paní R. S. Žalobce namítal, že (1) žalovaný si nevyžádal stanovisko k lékařské zprávě, kdy z vyšetření je podle žalobce zřejmé, že nedošlo ke zranění, které by vyžadovalo léčení, (2) žalovaný nevzal v potaz SMS zprávy poškozené, že je vše v pořádku; a (3) zákaz řízení na dobu 12 měsíců má pro žalobce likvidační účinky, neboť jako lékař 1-2 x týdně ambulantně ordinuje v Ústí nad Labem a navíc je lékařem záchranné služby, což znamená, že se na základě telefonického kontaktu musí ihned dostavit do nemocnice. V doplnění žaloby žalobce k výzvě krajského soudu změnil žalobní petit tak, že žádá soud, aby napadené rozhodnutí žalovaného „*změnil dle § 65 odst. 3 s. ř. s. a rozhodl o snížení trestu v mezích zákona dovolených*“. Během jednání před soudem dne 10. 12. 2007 pak žalobce upřesnil žalobní petit tak, že žádá buďto o snížení uloženého trestu v mezích zákonem dovolených, nebo o úplné upuštění od potrestání.

Krajský soud rozsudkem ze dne 10. 12. 2007, č. j. 42 Ca 12/2007 - 33, o žalobě rozhodl tak, že podle § 78 odst. 2 s. ř. s. od uložených sankcí pokuty ve výši 25 000 Kč i zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců upustil.

Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 46/2008 – 50, rozsudek krajského soudu ze dne 10. 12. 2007, č. j. 42 Ca 12/2007 – 33, zrušil. Nejvyšší správní soud s odkazem na prejudikaturu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 6 As 48/2007 - 58, dostupný na www.nssoud.cz) konstatoval, že podle § 78 odst. 2 s. ř. s. mohou správní soudy při moderaci trestu uloženého za správní delikt tento trest snížit nebo od něj upustit pouze v mezích zákonem dovolených. V daném případě byly sankce uloženy na samé dolní hranici rozpětí stanoveného v § 22 odst. 4 zákona o přestupcích, přičemž podle § 22 odst. 12 zákona o přestupcích nebyly správní orgány a tudíž ani správní soud oprávněny od uložení těchto sankcí upustit. Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda není právní úprava dle § 22 odst. 4 zákona o přestupcích ve spojení s § 22 odst. 12 téhož zákona, pokud jde o minimální výši sankcí za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, v rozporu s ústavním pořádkem, přičemž takový rozpor neshledal.

V dalším průběhu řízení před krajským soudem předložil žalobce posudek znalce MUDr. Zbyňka Dandy ze dne 18. 12. 2009, který krajský soud provedl k důkazu při jednání dne 15. 3. 2010. Znalec dospěl na základě dokumentace chirurgické ambulance nemocnice Teplice a zpráv SMS od paní R. S. k závěru, že paní R. S. neutrpěla následkem předmětné nehody žádnou „újmu na zdraví“, ale pouhou „palpační bolestivost“ bez dalších příznaků. Tato bolestivost nevyžadovala další vyšetření ani léčbu, nelze ji tedy považovat za „poranění“.

Rozsudkem ze dne 15. 3. 2010, č. j. 42 Ca 12/2007 - 77, krajský soud žalobu zamítl. Krajský soud se zabýval nejprve otázkou žalobního petitu. Dospěl přitom k závěru, že podání žalobce doručené soudu dne 11. 7. 2007 bylo výslovně označeno jako doplnění žaloby, krajský soud tedy považoval petit obsažený v tomto podání za eventuální návrh pro případ neúspěšnosti návrhu na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nezákonnost. Ke změně petitu provedené při jednání soudu dne 10. 12. 2007 již soud nepřihlédl, neboť k němu podle krajského soudu došlo až po uplynutí lhůty k podání žaloby.

Krajský soud dále zdůraznil, že se neztotožňuje s názorem žalovaného, který považoval za „zranění“ ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, v relevantním znění, každý zásah do tělesné integrity poškozeného. Podle krajského soudu by za takové zranění nebylo možné považovat např. oděrky, menší škrábance, modřiny, malé ranky, přechodné bolesti či jiné změny tělesné integrity, které nemají žádný vliv na obvyklou činnost či obvyklý způsob života poškozeného a které tedy v podstatě nevyžadují lékařské ošetření. Ne každá taková změna tělesné integrity totiž vykazuje takový stupeň nebezpečnosti pro společnost, aby jí bylo možno za přestupek považovat. Přitom pro závěr o existenci zranění ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích nestačí jen subjektivní pocit poškozeného, ale je nutno mít k dispozici objektivní informace v podobě lékařského nálezu nebo posudku. Za zranění ve smyslu zmiňovaného ustanovení je třeba pokládat takový stav, který porušením normálních tělesných a duševních funkcí znesnadňuje výkon obvyklé činnosti nebo má jiný vliv na obvyklý způsob života poškozeného a který zpravidla vyžaduje lékařské ošetření, i když jinak nezanechává trvalé následky. Krajský soud v Ústí nad Labem považoval s odkazem na judikaturu jiných

krajských soudů (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 2. 2007, č. j. 51 Ca 3/2007 - 14, či rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2007, č. j. 58 Ca 77/2007 – 20) za rozhodné kritérium to, zda poškozená byla v důsledku zásahu do své tělesné integrity omezena při výkonu svých obvyklých činností či při vedení obvyklého způsobu života.

Krajský soud připomněl, že k odvolání žalobce předložil podrobnější lékařskou zprávu, než je již citovaná zpráva, kterou měl k dispozici správní orgán 1. stupně. Podle této podrobnější zprávy lékař, které provedl vyšetření (MUDr. L. Š.), doporučoval poškozené klidný režim, Schantzův límec a hliníkovou dlahu a následnou kontrolu u jejího ošetřujícího lékaře. Krajský soud vycházel právě z obou lékařských zpráv MUDr. Š., který poškozenou osobně vyšetřil a zprávy vyhotovil bezprostředně po jejím vyšetření. Krajský soud měl za to, že pokud má pacient přiloženu hliníkovou dlahu na prstu pravé ruky, musí používat Schantzův límec v důsledku pohmoždění krční páteře, kdy je omezen ve volnosti pohybu, a má nařízen klidový režim po dobu pěti dnů, je samotnou nutností dodržování doporučené léčby omezen ve výkonu běžných činností a při vedení obvyklého způsobu života.

Krajský soud se neztotožnil se závěrem posudku předloženého žalobcem z toho důvodu, že znalec MUDr. Zdeněk Danda se v posudku o tom, že byla poškozené doporučena uvedená léčba, vůbec nezmiňuje a nehodnotí ji. Krajský soud tedy posoudil tento posudek jako neúplný. Navíc znalec vycházel pouze z lékařských zpráv MUDr. L. Š., zatímco samotné tyto zprávy byly vyhotoveny přímo na základě vyšetření poškozené bezprostředně po dopravní nehodě. Krajský soud tedy upřednostnil závěry uvedené v lékařských zprávách MUDr. Š.. Krajský soud také poukázal na skutečnost, že předmětný posudek byl vyhotoven znalcem na zakázku žalobce až v době, kdy na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 46/2008 – 50, bylo žalobci již známo, že žalobci nelze sankce uložené správními orgány snížit pod dolní hranici zákonného rozpětí ani od nich upustit. Žalobce měl dle krajského soudu možnost vyhotovit posudek v rámci správního řízení i v rámci předchozího řízení před soudem. Skutečnost, že posudek byl zadán a vyhotoven až po vydání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, vedla krajský soud k pochybnostem o tom, zda okolnosti týkající se délky a způsobu léčby poškozené nebyly z podkladů posudku vynechány účelově.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že zranění poškozené vykazovalo takový stupeň nebezpečnosti pro společnost, že jej bylo nutné považovat za zranění ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu ze dne 15. 3. 2010, č. j. 42 Ca 12/2007 - 77, kasační stížnost, v níž uvedl, že ji podává z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti rekapituluje dosavadní průběh řízení a až v jejím závěru uvádí, že při „hlavním líčení“ vypovídal stěžovatel jako osoba odborně vzdělaná v oboru lékařství, vysvětlil způsob zranění a jeho následky s tím, že pokud by toto tvrzení nebylo dostatečné, má si soud vyžádat znalecký posudek. K tomu nedošlo, proto byl na

žádost stěžovatele vypracován posudek soudního znalce MUDr. Dandy, který ovšem krajský soud zpochybňuje s tím, že v posudku znalce není vyjádření k délce a způsobu léčby poškozené. Tyto skutečnosti upřesnil znalec v dodatku ke kasační stížnosti, přičemž tento dodatek ze dne 29. 3. 2010 stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, přičemž se plně ztotožnil se závěry krajského soudu.

Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že kasační stížnost je na samé hranici projednatelnosti, neboť stěžovatel sice odkazuje na stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., v kasační stížnosti však výslovně vůbec nezmiňuje, jakou právní otázku soud nesprávně posoudil a v čem konkrétně má toto nesprávné posouzení spočívat. Nicméně z obsahu již uvedené pasáže kasační stížnosti lze, v kontextu z předchozími podáními stěžovatele v této věci, dovodit, že stěžovatel napadá závěr krajského soudu, podle něhož zásah do tělesné integrity poškozené dosáhl intenzity zranění ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, v relevantním znění, a že má stěžovatel na základě posudku MUDr. Dandy naopak za to, že tato újma intenzity zranění podle zmiňovaného ustanovení nedosahovala. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost projednatelnou, ovšem nekonkrétnost, s jakou stěžovatel formuloval svůj jediný stížní bod, se samozřejmě promítla do rozsahu, v jakém Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumával.

Nejvyšší správní soud posléze přezkoumal další formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tedy posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že neprováděl k důkazu dodatek k posudku znalce MUDr. Zdeňka Dandy ze dne 29. 3. 2010, který stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti, a to pro zjevnou nadbytečnost takového důkazu. Dodatek totiž obsahuje pouze konstatování znalce, že podle jeho názoru nevyžadoval stav paní R. S. žádnou léčbu a poškozená nebyla po nehodě nijak omezena v běžném způsobu života. Obdobný závěr však obsahuje i vlastní posudek znalce ze dne 18. 12. 2009, který byl proveden k důkazu krajským soudem. Dodatek ze dne 29. 3. 2010 tedy svým obsahem žádným doplněním oproti samotnému posudku znalce není, ani v dodatku znalec nijak nevysvětlil, proč dospěl, pokud jde o potřebnost léčby poškozené, k jiným závěrům, než MUDr. L. Š., který prováděl její vyšetření. Jelikož tedy dodatek neobsahuje žádná nová zjištění znalce oproti samotnému jeho posudku, neprováděl Nejvyšší správní soud tento důkaz a vycházel v daném ohledu výhradně z uvedeného posudku.

Při posouzení otázky, zda tělesná újma poškozené, která jí vznikla v důsledku dopravní nehody způsobené stěžovatelem, dosáhla intenzity zranění ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, v relevantním znění, je třeba rozlišovat skutkovou stránku této otázky a stránku právní.

Pokud jde o stránku skutkovou, podle lékařských zpráv MUDr. L. Š. vypracovaných na základě vyšetření poškozené bezprostředně po nehodě poškozená utrpěla zhmoždění hlavy v oblasti týlní, zhmoždění palce pravé ruky, zhmoždění levého stehna až kolene. S těmito závěry není v rozporu ani zmiňovaný posudek znalce MUDr. Zdeňka Dandy, který v souvislosti s uvedenými partiemi hovoří o palpační bolestivosti. Posudek znalce se však s lékařskými zprávami MUDr. L. Š. rozchází v otázce, zda a případně jaká léčba měla v daném případě následovat. Zatímco MUDr. L. Š. stanovil předpokládanou dobu léčby na 5 dní a poškozené doporučil zůstat po tuto dobu v klidu, použít hliníkovou dlahu a Schantzův límec a následně se dostavit ke kontrole k ošetřujícímu lékaři, znalec naopak dospěl k závěru, že žádná léčba v jakékoli podobě nebyla potřebná. Při posouzení tohoto rozporu ovšem Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, který se důvodně přiklonil k závěrům vyplývajícím z lékařských zpráv MUDr. L. Š., neboť tento lékař je sepsal na základě vyšetření poškozené bezprostředně po nehodě, zatímco znalec v přímém kontaktu s poškozenou nebyl a vycházel toliko z dokumentace pořízené právě při jejím lékařském vyšetření. Navíc, jak již bylo řečeno, znalec žádným způsobem nevysvětlil, proč dospěl v této otázce k jiným závěrům než lékař provádějící vyšetření bezprostředně po nehodě. Nejvyšší správní soud tedy má za to, že MUDr. L. Š. doporučil zmiňovanou léčbu na základě bezprostřední znalosti zdravotního stavu poškozené a na správnosti jeho závěrů by nic nezměnilo ani to, pokud by se poškozená případně jeho doporučeními neřídila.

Další otázkou je pak právní hodnocení zjištěných skutečností ve světle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. Znalec ve zmiňovaném posudku dospěl k závěru, že u poškozené nenastaly žádné „úrazové změny“, že neutrpěla žádnou „újmu na zdraví“ a že pouhou palpační bolestivost nelze bez dalších příznaků považovat za „poranění“. Znalci však nepřísluší hodnotit - a také to z jeho posudku přímo nevyplývá, jaké intenzity zásahu do tělesné integrity je třeba, aby ho již bylo možné považovat za „zranění“ ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil ve své judikatuře (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2010, č. j. 5 As 46/2009 – 79, dostupný na www.nssoud.cz), úkolem znalce je posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, posouzení právních otázek přísluší pouze soudu, resp. ve správním řízení nejprve správnímu orgánu. Výraz „zranění“, který byl použit pro definici skutkové podstaty daného přestupku, není primárně lékařským termínem, ale neurčitým právním pojmem, jehož výklad nepřísluší znalci, ale správním orgánům rozhodujícím o přestupku a dále v rámci přezkoumání jejich rozhodnutí správním soudům.

Nejvyšší správní soud souhlasí s výkladem zmiňovaného pojmu, který v dané věci provedl krajský soud. Za zranění ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, v relevantním znění, nebylo lze považovat jakoukoli, byť zcela drobnou tělesnou újmu, ale tato újma musela mít vzhledem ke stanoveným minimálním sankcím za tento přestupek, které předpokládají jeho spíše vyšší typovou společenskou nebezpečnost, určitou

minimální intenzitu. To ostatně Nejvyšší správní soud naznačil již ve svém prvním rozsudku v této věci ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 46/2008 – 50, obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil rovněž ve svém rozsudku ze dne 28. 8. 2008, č. j. 5 As 32/2008 – 51, publikovaném pod č. 1707/2008 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s názorem krajského soudu, který v tomto ohledu již navázal na dosavadní judikaturu krajských soudů, že za takové zranění nelze považovat např. oděrky, menší škrábance, modřiny apod. Na straně druhé rozhodně nelze řadit mezi zranění ve smyslu uvedeného ustanovení pouze vážnější případy tělesné újmy, neboť pak by zde v podstatě nebyl prostor odlišit daný přestupek od trestného činu ublížení na zdraví z nedbalosti (v té době definovaného v § 223 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon) spáchaného v souvislosti s dopravní nehodou. Úvahu krajského soudu, podle něhož za zranění ve smyslu zmiňovaného ustanovení je třeba pokládat takový stav, který porušením normálních tělesných funkcí znesnadňuje výkon obvyklé činnosti nebo má jiný vliv na obvyklý způsob života poškozeného, byť krátkodobý, a který zpravidla vyžaduje lékařské ošetření, tedy považuje Nejvyšší správní soud za přiléhavou.

Ve shodě s krajským soudem Nejvyšší správní soud nepovažuje tělesnou újmu poškozené spočívající ve zhmoždění hlavy v oblasti týlní, zhmoždění palce pravé ruky, zhmoždění levého stehna až kolene za zanedbatelnou, má naopak za to, že tato újma dosahuje intenzity zranění ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, a to zvláště za situace, kdy zmiňovaný lékař bezprostředně po vyšetření poškozené pokládal za potřebné doporučit popisovanou léčbu, která, pokud by byla respektována, by měla nepochybně omezující vliv na život poškozené po dobu nejméně 5 dnů.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. června 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu